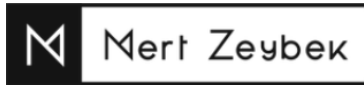

KOMPLO AĞI

KOMPLO AĞLARI
ÖRÜLÜYOR

MERT ZEYBEK

Arnolfini'nin Evlenmesi

KİRAZ AĞACI

Her gece mum ışığının duvarda oluşturduğu gölgelere bakardım. Sonya bana gölge titremediğinde zamanın donduğunu söylerdi. Nefesimi tutardım. Gölge harekete geçtiğinde ise zaman yeniden akmaya başladı. Bir gün gölge durdu. Ben yine nefesimi tutmuştum. Gölge o andan itibaren hiç hareket etmedi. Nefessiz kaldım, boğuldum. Zaman durmuş, Sonya gitmişti.

Gözlerini hızlıca açtı. Annesi Sonya'nın hayalini görmüştü.

Sonya, Sovyetlerin dağılma sürecinde yaptığı yolsuzluklardan dolayı siyasi suçlular listesine girmişti. Siyasi nüfuzu sayesinde Lizaveta'yı önce Fransa'ya oradan da Amerika'ya amcası Anton'un yanına yollamış, kendisi de ortalıktan kaybolmuştu. Onu en son gördüğünde daha okula başlamamıştı. Ondan geriye hiç bir iz kalmamıştı.

Lizaveta bunları düşünüyordu. Bir süre daha yerde hareketsiz olarak kaldıktan sonra bütün gücünü topladığını hissetti. Hızlı bir hamle yaparak yerden kalktı ve sınırlarını zorlayarak koşmaya başladı. Yüksek bir tahta çitin üzerinden atladı.

İçi kum dolu mevziilere ulaşmayı başarmıştı. Silahını kontrol etti. Dört adet mermisi kalmıştı.

Mevziiden çıkıp hızlı bir koşu yaptı ve boş varillerin arkasına saklandı. Hedefine çok yaklaşmıştı.

Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Saatini kontrol ettiğinde zamanının azaldığını gördü fakat başaracağını biliyordu.

Kendinden emin bir şekilde silahını kavradı ve hızlıca ayağa kalktı. Hedefini tam karşısında gördüğü anda hiç tereddüt etmeden vurmuştu.

Büyük bir ağacın yanına dikilmiş olan mavi bayrağı aldı ve kendi mevziisine geri döndü. Yüzünde keskin bir gülümseme belirmişti. Başındaki kaskı ve sanal gerçeklik gözlüğünü çıkardı.

Gerçek hayata dönmüştü. Devasa büyüklüğe sahip olan bir depodaydı.

Giydiği elbisenin içerisinden vücuduna bağlanan kabloları da çıkarttıktan sonra verilerini inceleyen hakem heyetine doğru hareket etti. Sivil giyimli iki jüri ve başkandan oluşan heyetin önünde durdu.

Heyet başkanı ayağa kalkarak tebriklerini bildirdi. Lizaveta başarılı olduğunu öğrendiğinde sevincini saklama gereği duymadan küçük bir çığlık atmıştı.

Amerika Birleşik Devletleri'nin iç istihbarat ve güvenlik gücü olan FBI bünyesindeki özel ajanlık görevinden terfi ederekkıdemli özel ajanlık rütbesini kazanmıştı.

Kutlanması gereken harika bir gün olduğunu düşündü. Depodan dışarı çıkarken kendisini bekleyen sürprizden habersizdi. Arabasına yöneldiği sırada arkasında birinin olduğunu hissetmişti. Hızlıca dönüp baktığında Clifton ile dudak dudağa gelmişlerdi.

Clifton'un elinde beyaz kasımpatılar vardı. Lizaveta bu çiçeklere bayılıyordu. Clifton bu çiçekleri özel olarak seçmişti. Dudaklarına sıcak bir öpücük kondurduktan sonra çiçekleri uzattı.

Clifton "Son üç mermiyi hakem heyeti için sakladığını biliyorum. Sanırım heyette bunun farkındaydı" derken gülüyordu.

Lizaveta şaşırılmıştı. Çiçekleri kokladıktan sonra yüzünde gülümseme belirdi. "İçeride değildin" dedi.

“Depo içerisinde bulunan kameralara erişmem zor olmadı”

Lizaveta gülümsedi. “FBI Profil uzmanlığından, siber hizmetlere terfi etmişsin” derken göz kırpmayı da ihmal etmemişti.

Clifton FBI bünyesinde bulunan davranış analizleri biriminde, profil uzmanı olarak çalışıyordu.

Genç yaşına rağmen oldukça başarılı bir kariyeri vardı ve geleceği parlak gözüküyordu. Babası genç yaşta kalp krizinden dolayı ölmüştü. Annesi ona çok değer vermiş ve iyi bir kariyer planlaması yapmasına yardımcı olmuştu.

Clifton ile birimler arası gerçekleştirilen ortak eğitimler sırasında tanışmışlardı. Onun şakacı davranışları ilk başta hoşuna gitmemiş fakat daha sonrasında iyi bir arkadaşlık bağı kurmuşlardı. Aralarında ki samimiyet hızlıca aşka dönüşmüştü.

Clifton “Hadi bunu kutlayalım. Lezzetli bir İtalyan mutfağı biliyorum” dedi.

Lizaveta İtalyan mutfağına bayılırdı. Teklifi düşünmeden kabul etti.

Clifton arabasına binerken “Öyleyse beni takip et” dedi.

Vincent R. Casciano Memorial yani bilinen adıyla Newark körfez köprüsünden geçtiler. 1956 yılında çelik kemerler kullanılarak yapılmış olan bu köprünün mimarı olan Ethan Price, Clifton’un dedesiydi.

İtalyan mutfağının başarı ile temsil edildiği restorana geldiklerinde güneş batmaya başlamıştı. Burası sadece rezervasyon ile yer bulunabilen bir mekândı.

Lizaveta Domates Soslu Ravioli yemeğe karar vermişti. Hamurun içerisine ricotta peyniri konularak hazırlanan bu makarnayı çok seviyordu. Clifton ise Lazanya bolognese istedi.

Garson siparişi aldıktan sonra Clifton’a dönerek “İsmini İtalya’nın tarihi Bologna şehrinden alan bu muhteşem lezzete bayılacaksınız” dedi ve yemekler gelene kadar birer kadeh Aperol ikram etti.

“Rhubarb otu ve acı portakal özünden elde ettiğimiz harika bir likör” diyerek yanlarından uzaklaştı.

Clifton detaylara önem veren bir karaktere sahipti. Garsonun yemekler ve içki hakkında bilgi vermesi hoşuna gitmişti.

Yemekler geldiği sırada Lizaveta'nın en çok sevdiği sanatçılardan biri olan Gabriella Ferri'nin sesi duyuldu. Yemek yerken çalan şarkılara eşlik ettiler.

Lizaveta için yorucu ama çok güzel bir gün olmuştu. Restorandan çıktıkları sırada Clifton'un telefonu çaldı. Telefonuna baktıktan sonra Lizaveta'dan izin istedi. Konuşurken yürümeyi çok seviyordu.

Kısa bir telefon görüşmesi gerçekleştirdikten sonra Lizaveta'nın yanına döndü.

“New York polis departmanlığına gitmek zorundayım” dedi.

Lizaveta gülümsedi. “Öyleyse yolda yarışalım” dedi.

Lizaveta New York polis departmanlığı ana karargâhının doğusunda, Clifton ise batısında oturuyordu.

Geldikleri gibi Newark körfez köprüsü üzerinden geri döndüler. Hudson nehrinden geçen Holland tüneline kullanmışlardı. Burası nehir altı araç geçişi için yapılmış ilk tüneldi.

Polis departmanlığının önüne geldiklerinde arabalarından indiler.

Clifton kısık bir ses tonuyla konuşmuştu. “Yarışı sen kazandın” dedi.

Lizaveta ona sarıldı. “Kalbimi de sen kazandın” derken gülümsemişti.

Clifton polis departmanlığının otoparkına yönelirken Lizaveta ise arabasına binerek evine doğru yola çıktı.

City Hall Park’ın içerisinde bulunan Horace Greeley heykelini tam karşıdan gören bir dairede oturuyordu. Bu ev amcasından miras kalmıştı. Amcası Antoncumhuriyetçi bir görüşe sahipti. Horace için büyük bir gazeteci ve siyasetçi olduğunu söylerdi.

Çocukluğu ve gençliği burada geçmişti. Anton’a hayranlık duyardı. Disiplinli biriydi ve olayları basit bir şekilde çözebiliyordu. Anton tanınmış bir gazeteciymi ve çevresinde çok sevilen biriydi.

Onu trafik kazasında kaybettiği günü hiç unutamıyordu. Lise yıllarının sonlarındaydı. Anton arabasını park edip çalışma ofisine giderken freni bozulan bir kamyonun çarpması sonucu ölmüştü. Bu olayın basit bir trafik kazası olmadığını, amcasının suikaste uğradığını düşünüyordu. Anton cesur biriydi ve birçok kişinin ayağına basmıştı. Bundan dolayı da öldürüldüğünü düşünüyordu.

Lizaveta eve girdikten sonra Avusturya yapımı olan Glock 22 model silahını yatağının yanında bulunan komodinin üzerine bıraktı. Ertesi gün izinli olmasına rağmen yorgunluğuna yenik düştü. Üzerini değiştirdikten sonra hemen yatağına uzandı ve uykuya daldı.

Sabah kahvaltısını kızarmış ekmek ve omlet ile geçiştirdi. Son zamanlarda kahvaltı yapmak ona zor gelmeye başlamıştı.

Her sabah uyguladığı ve kolay kolay ihmâl etmediği egzersiz hareketlerini yapmayı unuttuğunu fark etti. Bir kaç egzersiz hareketinin bugün için yeterli olacağını düşündü. Gerinme hareketi ile refleks çalışmaları yaparak sabah sporunu tamamladı.

Yeniden mutfağa yönelerek tezgâhta duran meyve tabağından iri portakalları seçti. Meyve sıkma makinesinin sesi ona hep tuhaf gelmişti. Yine o tuhaf bulduğu gürültülü ses kulaklarında yankılandı. Portakalların ezilmesini keyifle izledi ve çıkan suyu büyük bir kokteyl bardağına doldurdu.

Banyo'ya girerek Victoria modeli küvete sıcak su doldurdu. Sıcak suyun etkisi ile her yer kısa sürede buhar ile kaplanmıştı.

Uzun bir süre durduktan sonra suyun soğumasına yakın küvetten çıktı.

Bardağının dibinde kalan portakal tortularını da bitirdikten sonra banyo dolabından havlu aldı ve kurulandı.

Üzerine ince bir elbise giydi. Her izin gününde yaptığı gibi yine posta kutusunu kontrol etti. Hafta boyunca birikmiş olan postaları topladı.

Reklam broşürlerini incelemeyi yitirdi ve çöpe attı. Reklamlardan hoşlanmıyordu. Alışverişlerini genellikle internet üzerinden yapıyordu.

Onun için en önemli detay kullanıcı yorumlarıydı. Reklamlar yanıltabilirdi ama kullanıcı yorumları çoğu zaman doğruyu gösteriyordu.

Broşürlerden kurtulduktan sonra elinde kalan zarfları ikiye ayırdı ve ilk olarak dikkatini çeken kırmızı renkli zarfı açtı.

Zarfin içinden siyah bir kâğıt çıkmıştı. Kâğıdın boş olduğunu görünce şaşırdı. Biraz inceledikten sonra elinde ki kâğıda termokromik baskı uygulanmış olduğunu anladı.

Ortaokula giderken yaptığı bir ödev aklına gelmişti. Dedektiflik oyunu hazırlamıştı. Termokromik kâğıda baskı aldırması ve içerisine suçluya ulaşılacak bir ipucu saklamıştı. Kâğıt ısıya maruz bırakılınca iç tarafına yapılan dijital baskı ortaya çıkıyordu.

Akıllıca hazırlanan bu ödevi ve aldığı yüksek notu amcasına borçlu olduğunu hatırladı.

Elini kâğıdın üzerinde hızlıca gezdirmeye başladı. Elinden yayılan ısı kâğıda geçince ortaya çıkan yazılar gülümsemesine sebep olmuştu.

“Kıdemli özel ajan, sevgili dostum Lizaveta Kozlov;

Bu yazıyı okuyabildiğine göre benim testimden de geçmiş oluyorsun. Sorunları çözerken kullandığın cesaretin ve akılcılığın hep yanında olsun. Biliyorsun sana pek iltifat etmem ama kızımın senin gibi biri olmasını çok isterim. Yeni rütben sana başarı getirsin.

Sevgilerle, Dedektif Dave”

Lizaveta Dave’in bu hoş sürprizine çok gülmüştü. Meslek hayatının başlarından itibaren Dave ile tanışıyordu. Dave emeklilik dönemi gelmesine rağmen hala aktif olarak çalışıyordu.

Mesleği onun için hayatının en önemli parçasıydı. New York polis merkezi ana karargâhında olan bürosunda sabaha kadar çalıştığına birçok kez şahit olmuştu. Dave'in büroda oturduğu yerden vakaları çözmesine bir türlü akıl erdiremiyordu. Bu konuda onun üzerine başka biri olmadığını düşünüyordu.

İzin gününde olmasına rağmen gün içerisinde yapacağı işleri planladı. Telefonuna kısa kısa notlar almayı, planlı olmayı, her işi kronolojik bir sıraya göre yapmayı alışkanlık haline getirmişti.

Bu hareketlerini, mesleğinin ona katmış olduğu bir özellik olarak görmesinin yanı sıra babasından aldığı genlere de bağlıyordu.

Lizaveta'nın babası Andrey Kozlov Sovyetler döneminde savaş pilotuydu. Kullandığı uçak Çeçenistanlı direnişçiler tarafından düşürülmüştü. Lizaveta yaşadığı bu trajediden hemen sonra Sonya'nın gidişi ile adeta yıkılmıştı. Çocukluk döneminde ağır travmalar yaşamış fakat amcasının varlığı ile hayata tutunmayı başarmıştı.

İşlerinin yoğunluğundan dolayı uzun zamandır market alışverişine gidemediğini hatırladı. Telefonundan not defterini açtı ve alışveriş listesi yaptı. Market alışverişini yapmayı çok seviyordu.

Yeni çıkan ürünleri mutlaka alıp deniyordu. Tatlı reyonu ise onun için vazgeçilmezdi. Kırmızı Toyota Camry arabasına binerek markete doğru yola ıktı. Bu araba da amcasından kalmıştı. Lizaveta uzun bir süre otoparkta kalmış olan bu aracın masraflarını ödeyerek üzerine almış ve kullanmaya başlamıştı.

Markete girdiği gibi dondurulmuş ürünlerin olduğu dolaba gitti. Hazır pizza aldıktan sonra çok sevdiği portakallı çikolataların olduğu reyona yöneldi. Kendini tutamamış ve üç paket çikolata almıştı.

Sera meyvelerinin olduğu alandan portakal ve elma aldıktan sonra hızlı kasadan ödeme yaparak marketten ıktı. Eve döndükten sonra akşama kadar dizi izledi. Evde oturmak ona göre bir şey değildi. Bir an önce yeni rütbesi ile sahalara dönmek istiyordu. Akşam yemeğini yedikten sonra erken vakitte uyudu.

Sabaherkenden New York polis departmanlığına gitti. İlk işi dedektif Dave'in yanına uğramak olmuştu. Hoş sürprizi için teşekkür etmek istiyordu.

Dave'in bürosuna gittiğinde içerisi her zaman ki gibi tütün kokuyordu.

Kahve otomatından iki bardak kahve aldı. Dave’yi masasında dosyaların içine gömülmüş vaziyette buldu.

Lizaveta gülümseyerek “Selam Dave. Tebrik kartı için teşekkür ederim. Sana kahve aldım” dedi.

Dave çalıştığı dosyadan başını kaldırdı. Bir eliyle kravatını düzeltirken diğer elindeki kâğıdı masaya bırakıp kahve bardağını aldı.

Yorgun bir halde “Kahve için teşekkürler” dedi.

Dave’in sinirli ve yorgun bir zamanına denk geldiğini anlamıştı. Yanından geçip merdivenlere doğru yöneldi.

Asansörü kullanmayı sevmiyordu. Altıncı kata geldiğinde sola döndü ve büroya girdi. Sağ tarafta kalan ilk odaya yöneldi. Oda kapısının yan tarafındaki tabelada büyük puntolarla, Büro Müdürü Christopher Turner yazıyordu.

Christopher sorumlu özel ajandı. Lizaveta onu çok seviyordu. Babacan tavırları ve ekibini kollaması hoşuna gidiyordu.

Lizaveta içeri girerek selam verdi.

“Merhaba Christopher.”

Christopher onu içeriye davet etti.

Lizaveta’ya gururla baktı. “Yeni rütben için tebrik ederim. İş sorumluluğun ve yetki alanın arttı fakat görevini en iyi şekilde yerine getirebileceğinden şüphem yok” dedi.

Lizaveta utangaç bir tavırla gülümsediği sırada odanın kapısı çaldı. Christopher sert bir ses tonu ile “Gel” dedi.

Stancy kapıda göründü. Kriminal, siber, müdahale ve hizmetler şubesinde çalışıyordu. Lizaveta onun tam bir işkolik olduğunu düşünüyordu.

Daha önce birçok soruşturmanın açığa kavuşturulmasında büyük yardımı olmuştı.

Stancy hızlıca selam verdi ve heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladı.

“Christopher acil bir durum var. Hemen televizyonu açmalısın” dedi.

Christopher duvardaki monitöre sesli komut vererek haber kanalının açılmasını sağladı. Haber spikeri heyecanlı bir şekilde konuşuyordu.

SON DAKİKA

“İngiltere’nin Londra şehrinde ki National Gallery müzesinde bulunan “Arnolfini’nin Evlenmesi” adlı tablo çalındı.

Yetkililer bu tablonun paha biçilemeyecek kadar değerli olduğunu aktarıyor. Bu sabah saatlerinde tablonun yerinde olmadığını fark eden güvenlik görevlileri müzeyi giriş ve çıkışlara kapattı. Londra polisi soruşturmayı detaylı bir şekilde yürütüyor”

Tablonun yüksek çözünürlükte çekilmiş bir resmi ekranın sol alt köşesine yansıtılmıştı.

“Hollandalı sanatçı Jan Van Eyck tarafından yapılmış olan Arnolfini’nin Evlenmesi adlı tablo, sanat tarihçileri tarafından tarihin en önemli tablolarından biri olarak kabul edilmekte ve aynı zamanda da sürekli bir tartışma kaynağı olmaktadır”

“O zamanlar sadece evin etrafında duran çağdaş insanları boyamak sıra dışıydı. Bu yüzden tarihçiler resmin daha derin bir anlamı olabileceğini savunuyorlar”

“15. yüzyıl Flaman Okulu temsilcisi olan Eyck, Flaman resim sanatının gelişmesinde ciddi rol oynamış büyük bir sanatçıdır”

“Tempera tekniği ile elde edilemeyen gerçeklik duygusunu ve nesnel gerçekliği yağlı boya tekniğini geliştirerek elde etmiş ve resim sanatında önemli bir yer edinmiştir”

Spiker tablo ve sanatçı hakkında bilgi vermeye devam ederken Christopher monitörün sesini kısıtı ve Stancy’e baktı.

Kısa bir öksürük sesinden sonra konuştu.

“Sanat tarihi benim de ilgi alanıma giriyor fakat bu değerli tablonun alınması bizim açımızdan önemi nedir?” diye sordu.

Stancy elinde tuttuğu zarfı Christopher’a uzatırken konuşmaya başladı.

“Bu sabah 09.00’da müzenin açılması ile birlikte tablonun kaybolduğu anlaşıldı. Tablonun gece yarısı çalındığı düşünülüyor”

Lizaveta sabırsızlanmıştı. Christopher’ın elinde tuttuğu zarfı işaret etti. “Bu zarf ile gerçekleşen olay arasında bir bağlantı var mı?” diye sordu.

Stancy hızlıca yanıtladı. “Zarf dn öğlen vakti 14.34’tekargo aracı tarafından buraya bırakılmış. Büroya ait bir bölüme gelmemiş. Doğrudan New York polis departmanlığına gönderilmiş”

“X-ray cihazından geçirildikten sonra danışma bölümüne bırakılmış. Zarf kimsenin adına gönderilmediği için ihale bana kaldı. Bana zarfı bu sabah teslim ettiler. Bende kontrol ettiğimde içerisinde tohumlar olduğunu gördüm” dedi.

O kadar hızlı konuşmuştu ki soluk soluğa kalmıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti.

“Hepsini saydım. İçerisinde seksen dört adet tohum var. Tohumları incelemeye yolladım ve sonuçlar hemen geldi. Belçikakökenli kiraz ağacı tohumu oldukları raporlandı” dedi ve elinde tuttuğu raporu Christopher’a uzattı.

Christopher raporu ve zarfı iyice inledikten sonra bir süre sessiz kaldı. Sessizliği bozan yine kendisi oldu.

“Zarfin arkasında gönderilen adres yazıyor. Üzerinde bulunan pulda ise tarihi bir bina resmi var. Binanın alt kısmında kırmızı renkle London yazıyor. Pulun üzerine resmedilmiş tarihi bir yapı var vegönderilen adres açıkça belirtilmiş. Charing Cross Road - 84 / London - ENGLAND yazıyor” dedi.

Stancy söze karıştı. “Burada iki detay ortaya çıkıyor” dedi.

“İlk olarak seksendört adet tohum ile zarfın gönderildiği adres olan Charing Cross Road - 84 arasında rakamsal bir bağlantı var. İkinci olarak ise pulun üzerinde ki tarihi binanınNational Gallery müzesine ait bir resim olduğunu teyit ettim” dedi.

Lizaveta, Christopher’dan rica ederek zarfı aldı ve incelemeye başladı.

Gözlerini kısarak önce Stancy’e sonra da Christopher’a baktıktan sonra konuştu.

“Cevaplanması gereken birçok soru var” dedi ve masada duran not defterinden bir sayfa kopardı.

Cebinden çıkarttığı kalemi masaya bir kaç kez tıklattıktan sonra yazmaya başladı. Bir süre sonra aklında ki sorular bitmiş olmalıydı kikâğıdı Christopher’a uzattı.

Christopher kâğıtta yazılanları okuduktan sonra bir süre sessiz kaldı. Bu konunun üst makamlara bildirilmesi gerektiğini düşünüyordu. Lizaveta bunu hissetmişti. Kendini kanıtlamak için çok büyük bir fırsat yakaladığını hissetti.

Christopher’a dönerek konuşmaya başladı. “Bu olaya iç istihbarat FBI üst birimi, dış istihbarat CIA ve uluslararası kriminal polis teşkilatı INTERPOL dâhil olacaktır. FBI adına görevlendirilen kişi olmak istiyorum. Stancy’de bana yardımcı olur” dedi.

Bunun kararını vermek Christopher’ı fazlasıyla aşırıyordu. Canının sıkıldığı her halinden belli oluyordu.Yorgun bir ses tonu ile konuştu. “Bunun için şartları zorlayacağım ama çok fazla ümitlenmemelisin” dedi.

Lizaveta istediğini alacağını umuyordu. Stancy ile göze geldiklerinde yüzlerinde ufak bir gülümseme belirmişti. Lizaveta, Christopher’ı ikna etmiş ve topu ona atmıştı. Bu gülüşleri Christopher’ın dikkatinden kaçmadı.

Sert ama babacan bir ses tonu ile “Yaşlandım ama gözlerim hala iyi görüyor. Araştırmalara başlayın” diyerek onları odasından gönderdi.

Christopher, Lizaveta ve Stancy dışarı çıktıktan sonra FBI direktörü Richard Carrell’ı aradı. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. İki saat sonra New York polis departmanlığındaki toplantı odasında buluşmaya karar verdiler.

Christopher, FBI istihbarat şubesinde Alicia, FBI bilgi ve teknoloji şubesinde Tyrell'ı da aramıştı.

Lizaveta, Stancy ve Clifton'un yanı sıra Dave'de toplantıya çağırıldı. Dış istihbarat CIA'den de bir ekip gelecekti.

Lizaveta toplantı başlayana kadar tablo hakkında araştırma yaparak kısa bir rapor oluşturmayı başarmıştı. Raporun çıktısını aldığı sırada Clifton geldi.

Her zaman ki gibi şık giyinmiş, sarı saçlarını yana yatırmıştı. Parfümünün kokusu ise ondan önce geliyordu.

Lizaveta onu görünce kendini huzurlu hissetti. Clifton elindeki karton kahve bardaklarından birini Lizaveta'ya uzatırken gülümseyerek konuşmaya başladı.

“Hırsızlık yapacaklarını önceden polise bildirmişler. Komik olan kısım bununla da sınırlı değil. National Gallery müzesi müdürünün haber kanallarına açıklama yaptığını gördüm. Kameralara gülümsüyordu. Soyulduğu halde gülen adam hırsızdan bir şey çalmış demektir” dedi.

Son cümlesinde William Shakespeare'den alıntı yapmıştı.

Lizaveta istemsizce kahkaha attı. Tam bu sırada Christopher odasından çıkarak toplantı salonuna yöneldi.

CIA'den gelen ekipte aynı anda büroya giriş yapıyordu. Belirlenen saatte herkes toplantı salonunda yerini almıştı.

FBI direktörü Richard Carrell ayağa kalkarak herkese selam verdi. İngilizler ile koordineli bir şekilde çalışacaklarını belirtti. Onlardan aldığı bilgileri anlatmaya başladı.

“Tablonun çalındığı gece yarısı saat 02.48'de National Gallery'nin bulunduğu Charing Cross caddesinde kısa süreli bir elektrik kesintisi olmuş. Müzenin güç kaynakları devreye girdiği için herhangi bir olumsuz durum rapor edilmemiş”

“Müzenin iç ve dış kamera kayıtlarında bir oynanma yapılıp yapılmadığı inceleniyor” dedi.

Yerine oturduktan sonra Christopher söz aldı.

“Tablo çalınmadan önce öğlen vakti 14.34'teExpert Logistics adında bir kargo firması tarafından şuan

bulunduğumuz adrese elimde gördüğünüz zarf teslim edilmiş” dedi.

Bunu söylerken elindeki zarfı havaya kaldırmıştı. Hiç soluklanmadan konuşmasına devam etti.

“İsimsiz bir zarf olduğu için bırakıldıktan bir gün sonra Kriminal, siber, müdahale ve hizmetler şubesi sorumlusu Stancy tarafından teslim alınmış.”

Stancy söze karıştı.

“Expert Logistics adlı firmayı kontrol ettim. Ödeme bilgilerini aldım. Johannes isimli bir hesaptan ödeme yapılmış”

“Banka ve İngiliz polisi bunun üzerinde çalışıyor. Ciddi bir güvenlik zafiyeti söz konusu olduğu için sadece bu kadar bilgiye ulaşabildim” dedi. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti.

“Zarf ise üzerinde parmak izi barındırmayan özel bir maddeden üretilmiş. Bu maddenin nerelerde üretildiğini araştırdım fakat kolayca erişilebildiğini tespit ettim. Ayrıca zarfın içerisinde seksendört adet kiraz ağacı tohumu var. Tohumları incelemeye gönderdik. Gelen sonuçlara göre tohumların Belçika kökenli olduğunu öğrendik” dedi.

Konuşmasını bitirmeden önce “son olarak” diye ekleme yaptı.

“Tablo 1434 yılında yapılmış. Expert Logistics firmasının zarfı teslim saati ise 14.34 olduğunu biliyoruz yani bunun tesadüften daha fazlası olduğunu düşünüyorum” dedi.

Christopher onu destekler bir şekilde başını salladıktan sonra konuşmasına devam etti.

“Tablonun hikâyesine baktığımızdan Arnolfini isimli kişinin Belçika’da yaşayan bir tüccar olduğunu görüyoruz. Seksendört adet tohum çıkmasının sebebi ise zarfın üzerinde bulunan Charing Cross 84 adresinden kaynaklandığını düşünüyorum” dedi.

Richard Carrell bu sırada makineden kahve alıyordu. Yerine geçtikten sonra elini havaya kaldırdı.

“Burada çok önemli bir detay var.Buraya gelmeden önce haritadan inceleme yaptım. Charing Cross Road adresindeki 84 numarada şuan McDonalds şubesi var. Bu dükkândan önce meşhur Marks&Co kitapçısı varmış”

“Bu kitapçı Helene Hanff tarafından yazılan, 84 Charing Cross Road adlı romana ve bu romandan

esinlenerek çekilen ve David Jones tarafından yönetilen 1987 İngiliz-Amerikan yapımı Kesişen Hayatlar adlı drama filmine konu olmuş”

“Filmin ortak yapım olması da özellikle bu adresin kullanılmasına sebep olmuş olabilir” dedikten sonra kahvesini yudumladı.

Clifton tam bu sırada söz istedi.

“Atılan her bir adımın tablo ve sanatçı ile bağlantılı olduğu bir soruşturma yürütüyoruz. Hırsızlığın bir ekip çalışması olduğunu düşünüyorum” dedi.

Alicia ve Tyrell’da görüşlerini bildirmişlerdi fakat sarf ettikleri sözler yaşanan olayın özeti niteliğinde olmuştu.

CIA’dan gelen ekip ise bilgileri not etmekten başka bir şey yapmamıştı. Ortalık sessizliğe büründüğü anda toplantının başından beri söze karışmayan Lizaveta elini kaldırdı.

“Clifton’un dediği gibi her hareket tablo ve sanatçı ile bağlantılı fakat atladığımız bir nokta var. Her bir detayı özenle işlenen bir kurgu olduğunu görüyorum. Bundan dolayı New York polis departmanlığının seçilmesi de tesadüf olmamalı” dedi.

Richard Carrell onu desteklediğini belirtti. Dosyalarını toplamaya başlamasından, toplantının sonuna geldiği anlaşılmıştı.

Herkes var olan bilgileri ortaya dökmüş fakat hiç bir sonuca varılamamıştı. Christopher, Carrell'ın bu soruşturmayı çok fazla önemsemediğini sezdi. Sonuçta olay Londra'da yaşanmıştı.

CIA'den gelen ekip iş birliği için teşekkür ederek odadan ayrıldı. Toplantı boyunca konuşmayan tek kişi dedektif Dave'di. Odadan da en son o çıkmıştı.

Lizaveta soruşturmaya Expert Logistics firmasından başlamaya karar vermişti. Firmanın zarfı bırakma saati oldukça önemliydi. Zarfın Londra'dan New York'a gelme süresini de hesaplaması gerekiyordu.

Firma hakkında araştırma yaptığını söyleyen Stancy'nin yanına gitmeye karar verdi. Stancy çoktan odasına gitmiş ve bilgisayarının başına geçmişti. Lizaveta kapıyı tıklattıktan sonra davet beklemeden içeri girdi.

“Expert Logistics hakkında neler biliyorsun ?” diye sordu.

Stancy bilgisayar ekranından gözünü ayırmadan konuşmaya başladı.

“Expert Logistics yirmi yıldan fazla bu sektörde hizmet veriyor”

“Zarf uluslararası posta kutusuna atılmamış, doğrudan bu firmaya verilmiş. Yani belli bir zamanda gelmesi hedeflenmiş. Firmanın sloganından anlaşılacağı üzere kargon istediğin an istediğin yerde oluyor” dedi.

Lizaveta kargo ücretinin Johannes isimli bir hesaptan yapıldığını hatırladı. McDonalds şubesinde çalışan birinin yollama ihtimalini düşünüyordu.

Londra’ya gitmesi gerektiğini biliyordu fakat Christopher’ın buna yanaşmayacağı belliydi. Yetki alanının dışına çıkılması gibi durumlarda asla taviz vermezdi.

Lizaveta bu konuyu Clifton ile konuşmaya karar verdi.

Clifton’un verdiği tepki Christopher’ın vereceği tepki ile aynıydı. Yetki alanlarının dışına çıkamazlardı.

Lizaveta yine de şansını denemek istedi. Christopher’ın odasına gidip Londra’ya gitmek istediğini söyledi.

Düşündüğünün aksine Christopher bu konuya çok soğuk yaklaşmamıştı. Özel bir görüşme yaparak bunu halletmeye çalışacağını söyledi.

Lizaveta masasına dönerek birçok konu hakkında araştırma yaptı. Bağlantılı durumları işaretlemiş, aklına takılan soruların bir kısmına cevap almıştı. Daha cevaplanması gereken birçok soru vardı.

Akşama doğru bürodan ayrılırken Christopher arayarak onu odasına çağırdı.

Lizaveta çok heyecanlanmıştı. Hızlıca odadan içeri girdi. Christopher'ın gülümsediğini görünce rahatlamıştı.

“Her sene Florida’ya tatile gittiğini biliyorum. Bu soruşturmayı başarıya erdirirsen iyi bir tatili hak edersin” dedi.

Kısa bir sessizlikten sonra konuşmasına devam etti.

“Tabi ki bir kutu Manuelita karşılığında” dedi.

Lizaveta gülümsemişti. Florida’ya tatile gittiğinde Christopher’a Florida’nın milli yiyeceği sayılan, krep, şeker, tarçın ve peynirle yapılan ve elmalı turtayı andıran bu tatlıdan getirirdi.

Christopher yazıcıdan aldığı çıktıları uzattı.

“Stancy biletlerinizi ayarladı” dedi.

Lizaveta şaşırmişti. Londra’ya tek başına gideceğini düşünüyordu fakat Clifton’da onunla birlikte geliyordu. Teşekkür ettikten sonra odadan ayrıldı.

Hemen Clifton’u aradı ve durumu bildirdi. Clifton içinde sürpriz olmuştu. Lizaveta hazırlanmak için evine döndü.

Akşam yemeğini hızlıca geçiştirdikten sonra çantasını hazırladı ve erkenden uyudu.

Sabaha karşı dörtte uyandığında hava daha aydınlanmamıştı. Hazırlıklarını tamamladığı sırada Clifton geldi.

Lizaveta onu içeri davet etti.

“İçecek bir şeyler ister misin ?” diye sordu.

Clifton hızlıca “Soğuk bir su fena olmazdı” dedi.

Lizaveta’nın getirdiği soğuk suyu içtikten sonra birbirlerine sarıldılar. Evden ayrılma vakti gelmişti.

Lizaveta'nın valizini de arabaya yükledikten sonra New York Newark Liberty Uluslararası Havalimanına doğru yola çıktılar.

Clifton spor arabaları seviyordu. Mavi renkli Porsche Carrera 4 model spor arabasına oldukça değer verdiği ilk bakışta belli oluyordu.

Newark körfez köprüsünü geçtikten sonra I-78 Express yoluna saparak, Newark Liberty Uluslararası Havalimanına ulaştılar.

Arabayı havalimanı otoparkına bıraktılar ve uçağın kalkış saatini beklemeye başladılar.

Clifton içecek otomatından iki tane soğuk kahve aldı. Terminal boydan boya camlarla kaplıydı. Bu alanda durarak dışarıda ki uçakların sırayla iniş ve kalkışlarını izlediler.

Binecekleri uçağın kalkış saati yaklaştığında anons yapıldı. Anonstaki yönlendirmelere uyarak valizlerini teslim ettiler ve sadece el çantalarını yanlarına alarak uçağa bindiler.

Lizaveta cam kenarına oturdu. Gökyüzünde kuşlar gibi özgür olmayı ve yükseldiklerinde aşağı bakarak ufacık kalacak olan şehri izlemek istiyordu.

Uçak havalandırken Clifton ile el ele tutuştular.

Clifton uçağa her bindiğinde heyecanlanırdı. Bu sefer belli etmemeye çalışsa da heyecanı Lizaveta'nın dikkatinden kaçmadı. Camdan aşağı baktıklarında, şehrin ışıklar içinde dans eder hali ikisini de büyülemişti.

Birbirlerinin gözlerine baktılar. Lizaveta, Clifton'un kulağına eğildi.

“Hiçbir şey tesadüf değildir...”

DÖRT PORTAKAL

Yedi saat süren yolculuktan sonra London City havaalanına varmışlardı. Terminalde onları siyah bir jeep bekliyordu. Araç onları Lancaster Gate Hotele götürdü. Bu hotel Londra'nın merkezinde yer alıyordu ve bir kaç metro istasyonuna yürüme mesafesindeydi.

Aynı odaya yerleşmeyi tercih etmişlerdi. Clifton hemen kendini duşa atmıştı. Lizaveta'da yanına geldi.

Sıcak su ikisine de iyi gelmiş ve yorgunluklarını almıştı.

ABD ile İngiltere arasında beş saatlik bir zaman farkı vardı. İngiltere beş saat geride olduğundan dolayı Londra daha sabaha yeni başlamıştı.

Öğlenden sonra Londra polisi ile bir görüşme yapacaklardı. Bir süre birbirlerine sarılarak uyudular.

Öğlen yemeklerini yemek için hotelin restoranına indiler. Başlangıçta beyaz şarap eşliğinde karides ve kalamar söylediler. Sonrasında ise ızgarada pişirilmiş harika bir levrek yediler.

Lizaveta için her şey rüya gibiydi.

Kısa süre önce terfi etmiş ve uluslararası bir soruşturmaya atanmayı başarmıştı. Üstelik tek başına değildi. Clifton'un yanında ne kadar mutlu olduğunu düşündü.

Yemekten sonra kendilerine gelmişlerdi.

Hotelin otoparkında Luxury Suv model geniş bir araç onları bekliyordu. Clifton arabayı teslim aldıktan sonra Londra şehir polisi ana binasına doğru yola çıktılar.

Ana yola çıkarken az kalsın bisiklet kullanan bir adama çarpıyorlardı. Adam bisikleti yana doğru kaydırarak yere düştü. Hemen ayağa kalkarak sağlam bir küfür savurdu ve oradan uzaklaştı.

Clifton hatalı olanın bisikletli olduğunu bilmesine rağmen ses çıkarmamıştı.

Binaya geldiklerinde görevli kartlarını gösterdiler. Clifton binaya ait otoparka girerek arabayı park etti.

Otoparkın içerisinden asansöre binerek giriş katına çıktılar. Girişte onları bir polis memuru karşıladı. Emniyet müdürü Tracy Evans'ın odasına kadar eşlik etti. Evans misafirlerini kapıda karşılamıştı.

Lizaveta ve Clifton ile el sıkıştıktan sonra onları odasına davet etti. İçeride ceviz ağacından yapılmış geniş bir çalışma masası bulunuyordu. Sağ tarafa ise projeksiyon perdesi ve büyük bir pano yerleştirilmişti.

Evans onları doğrudan panoya doğru yönlendirdi. Elde ettikleri bulguları açıklamak istiyordu.

İnce bir ses tonu ile konuşmaya başladı.

“Tablonun çalındığı gece 02.48’de Charing Cross caddesinde elektrik kesintisi olduğuna dair kesin bir bilgi var”

“Burada dikkat çeken bir ayrıntı olduğunu düşünüyorum. Size gönderilen zarfta 84 adet tohum bulunduğunu biliyorum. Zarf ise Charing Cross 84 numaralı adresten gönderilmiş”

Kısa bir duraksamadan sonra devam etti.

“Bu adreste bir McDonalds şubesi var. Burada çalışan herkesi sorguladık. Çoğu üniversite öğrencisi ve okul harçlıklarını çıkarmak için yarı zamanlı çalışıyorlar. Hepsinin geçmişlerini araştırdık. Sorunlu biri gözüküyor”

“Kargo için ise Expert Logistic firmasına ulaştık”

“Kargoyu seksendört gün önce teslim almışlar ve tam olarak belirtilen saatte ve dakikada size teslim etmişler”

Clifton şaşırmıştı.

“Öyleyse soygun planı en az üç ay önce uygulamaya konulmuş” dedi.

Lizaveta söze karıştı.

“Neden böyle riskli bir harekette bulunulduğunu anlamıyorum. Zarf teslim alındığı gibi açılsaydı işleri tehlikeye girerdi” dedi.

Evans düşünceli gözüktüyordu.

“İsimsiz yollandığı için hemen açılmayacağını bilecek kadar polis teşkilatı hakkında bilgi sahibi olmalı” dedi.

Clifton başka bir noktaya değindi.

“Standart Chatared bankasında Johannes isimli bir hesaba bir milyon dolar yatırılmış”

“Güvenlik kısıtlamalarından dolayı hesabın ne zaman açıldığı hakkında bilgi sahibi olamadık” dedi.

Evans belli belirsiz başını salladı. Keşfettiği durumu açıklarken neşeli görünüyordu.

“Çalınan tablonun ressamı Jan Van Eyck’in tam adı Johannes!”

Lizaveta ve Clifton donup kalmıştı. Bu kadar iyi kurgulanan bir senaryo ile başa çıkmak onlar için oldukça sancılı oluyordu.

“Hesabın Johannes isimli sıradan bir vatandaşa ait olduğunu bulduk. Expert Logistic firmasına kargo teslimi yapılması için para aktarılmış. Teslimat için para çekilince hesapta para çok fazla para kalmamış”

“Aynı gün bir milyon dolar yine bu hesaba yatırılmış”

“Zarf ise McDonalds önünde duran kargo otomatına bırakılmış. Kargo otomatında işlem yaparken çıkan seçeneklerden teslim saati özellikle belirtilmiş”

Lizaveta’nın aklına bazı sorular takılmıştı.

“Johannes isimli sıradan bir vatandaşın hesabına bu kadar büyük bir para neden aktarıldı ?” diye sordu.

Evans “Şimdilik bunu bilmiyoruz” dedi.

Lizaveta “Para nasıl aktarılmış ?” diye sordu.

Evans küçük bir kahkaha atmıştı. Sinirlerine hakim olamadığı her halinden anlaşılıyordu.

“Bu konu üzerine çalışıyoruz” dedi.

“İngiltere’de prosedürler var ve bunları aşmamız kolay olmuyor” diye ekledi.

Tam bu sırada Lizaveta’nın telefonu çaldı. Arayan kişinin Stancy olduğunu görünce Evans’tan izin isteyerek telefonu açtı.

Stancy her zaman ki gibi aşırı panik halinde selam verdi ve hemen konuya girdi.

“Sana bir kaç bilgi vermek istiyorum.”

Lizaveta, Stancy’nin aramasına sevinmişti.

“Aramana şaşırmadım. Bu olayın çözülmesi için her şeyi yapacağını biliyorum. Çünkü sen ahmak bir işkoliksin !” dedi.

Stancy ufak bir kahkaha attıktan sonra konuşmaya başladı.

“İltifatın için teşekkürler ederim ama daha kibar olabilirdin. Yine de beni en iyi sen açıklıyorsun” dedi.

Lizaveta gülümsemişti.

“Seni dinliyorum Stancy” dedi.

Stancy zafer kazanmış bir komutan edasıyla konuşmaya başladı.

“Johannes adında olan bir çok kişinin hesabı kullanılmış. Para Johannes isimli hesaplardan birbirlerine aktarılmış. Parayı bankaya kayıtlı seksendört adet Johannes isimli hesap arasında dolaştırmış. Paranın ilk aktarılmasına kadar izini sürdüm” dedi

Bir yudum su içtikten sonra konuşmasına devam etti.

“Paravan bir şirket aracılığıyla gönderilmiş. Şirketin çapı bu kadar parayı gönderebilecek türden değil”

“ Yeni bir ofis açmışlar. Para ise bu ofisi dizayn eden kişiye gönderilmiş olarak gözüküyor. Ondan da diğer Johanneslere aktarılarak son hesaba kadar ulaştırılmış” dedi.

Lizaveta heyecanla “Şirket ile ilgili neler buldun ?” diye sordu.

Stancy hızlıca “Ufak bir taşımacılık şirketi olduğunu tespit ettim. Şirketin üzerine kayıtlı bir tane ofis ve üç adet araç var” diye yanıtladı.

Lizaveta “Bu şirketin adresini verebilir misin ?” diye sordu.

Stancy hızlı davranmıştı.

“Adrese bu sabah baskın yapıldı. Boş bir hangardan başka bir şey yok” dedi.

Lizaveta bir süre sessiz kaldıktan sonra başka bir bilgi olup olmadığını sordu.

“Şimdilik hepsi bu kadar. Başka bir gelişme olursa seni bilgilendiririm”

Lizaveta teşekkür ettikten sonra telefonunu kapadı.

Stancy ile yaptığı konuşmadan önemli olan kısımları Clifton ve Evans ile paylaştıktan sonra Evans’a soru sormaya devam etti.

“Kargo otomatında veya otomatı gören bir güvenlik kamerası var mı ?” diye sordu.

Evans anında cevaplamıştı.

“Otomat üzerindeki kamera kayıtları bir ay içinde siliniyormuş. McDonalds şubesinde ki kamera kayıtlarının ise iki ay içerisinde silindiğini öğrendik”

“Caddedeki mobese kayıtlarına baktığımızda ise bu dükkan tam olarak kör noktada kalıyor. Bundan dolayı özellikle seçilmiş olabilir” dedi.

Clifton tok bir sesle konuştu.

“Tablonun en sol tarafında, pencerenin dışarısında kiraz ağacı gözüküyor. Tablodan bir çizim olan bu ağacın tohumları bize gönderiliyor”

“Diğer çizimler de hiç beklemediğimiz yerlerde ortaya çıkabilir” dedi.

Lizaveta “Asıl önemli olan bütün bunlar neden yapılıyor ?” diye sordu.

Kimseden ses çıkmayınca kendi sorusunu cevaplamak zorunda kaldı.

“Bunu ortaya çıkarttığımızda cevabını öğreneceğiz” dedi.

Lizaveta, Clifton ile birlikte müzeye gitmeye karar verdiler. Aynı zamanda McDonalds şubesine de uğrayacaklardı.

Yola çıkmak için Evans’tan izin aldıktan sonra tekrardan otoparka indiler. Araca bindikten sonra hiç konuşmamışlardı.

Lizaveta eline kağıt almıştı.

İlişkili olan bütün durumları işaretler ve açıklamalar ile birbirine bağlamıştı. Kafası çok karışık. Bir türlü aklındakileri toparlayamıyordu.

Zarf, tablo, Johannes gibi başlıkları bir araya topladı.

Kiraz ağacı konusu aklını kurcalıyordu. Her şey bir sıralama üzerinde ilerliyordu. Kiraz ile birlikte bir başka meyve olan portakallar dikkatini çekti.

Yaşanan gelişmeleri kronolojik bir sıralamaya göre yeniden düzenledi. En son Johannes olayı yaşanmıştı. Johannes ile portakallar arasında bir bağ kurmaya çalıştı. Kelime ve sayısal bağlantılar üzerinde bir çok kombinasyon denedi fakat bir sonuca varamadı.

Tablo'nun dijital resmini açarak bir kez daha inceledi. Bu tablo Belçika'nın başkenti Brugge şehrinde yapılmıştı.

Telefonundan yaptığı araştırmalar sırasında Brugge şehrinde portakal yetişmediğini öğrendi. Tablonun içeriğine göre Arnolfini zengin bir tüccardı. Kıyafetleri ve takıları oldukça gösterişli duruyordu.

Arnolfini'nin bir portakal tüccarı olabileceğini düşündü.

İnternette araştırma yaparken bir makalede, tablonun 15. Yüzyılda yapıldığını ve o dönemde portakalların bir zenginlik göstergesi kabul edildiğini okudu.

Birden önemli bir şey bulduğunu hissetti. Taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Verilen mesaj ise gayet açıktı. Bankadan Johannes hesaplarında dolaşan para aslında bir zenginlik göstergesiydi.

Tam bunları düşündüğü sırada Stancy aradı.

Selam bile vermeden konuşmaya başladı.

“Paranın en son aktarıldığı Johannes isimli adama ulaştım. Hesap sahibinin bu paradan haberi yokmuş. Yaşlı bir adammış ve internet bankacılığı kullanmıyormuş. Bundan dolayı da hesabına yatan parayı hemen farketmesi düşük bir ihtimal olurdu. Diğer Johannesler de farkına varamamışlar çünkü bu para çok hızlı bir şekilde hesaplar arasında sürekli olarak dolaştırılmış.”

Stancy biraz soluklandıktan sonra heyecanlı bir şekilde anlatmaya devam etti.

“Normalde bankalar bu şekilde gerçekleştirilen büyük para transferlerini takibe alıyorlar fakat çok ilginç bir şekilde hiç bir banka bu işlemleri takibe alma gereği görmemiş” dedi.

Lizaveta ne diyeceğini bilemiyordu. Teşekkür ederek telefonu kapadı.

Clifton merakla ona bakıyordu. Lizaveta önce keşfettiği bulguları sonra da Stancy ile olan telefon görüşmesini açıkladı.

Clifton sakın kalmaya çalışarak konuştu.

“Aklımız ile oyun oynuyor ve bizi psikolojik olarak çökertmeye çalışıyor” dedi.

Trafalgar meydanına yaklaşmıştıkları arabayı park ettiler. National Gallery müzesine yürüyerek gittiler. Girişte polis çemberi ile karşılaşmışlardı. Prosedürleri tamamladıktan sonra müzeye giriş yaptılar.

Onları müze müdürü Jeff Sanders karşılamıştı.

Clifton’un televizyonda gördüğü gibi itici ve samimiyetten uzak bir gülümsemesi vardı.

Lizaveta ve Clifton kendilerini tanıttılar.

Clifton onun ismini duyduğunda “Acayip bir isimmiş” dedi.

Jeff yine itici bir gülüş atmıştı.

“Jeff ismine sahip insanlar tutkulu, merhametli, sezgisel, romantik ve manyetik kişiliklere sahip olma eğilimindedir. Genellikle insani, geniş görüşlü ve cömerttirler ve insanlığa hizmet edebilecekleri meslekleri takip etme eğilimindedirler. Çok sevecendirler ve karşısındaki insanlara karşı vericidirler. Romantiktirler ve kolayca aşık olurlar, ancak kolayca zarar görebilirler ve bazen çabuk sinirlenirler” dedi.

Lizaveta iki tarafı da azarlar şekilde ellerini havaya kaldırdı.

“Buraya isminizin anlamını öğrenmeye gelmedik” dedi.

Bu sırada uzun boylu bir kadın yanlarına geldi ve kendini tanıttı.

“Ophelia Harris. Soruşturmadan sorumlu dedektifim” dedi.

“Amerika’dan gelecek olan ekip siz olmalısınız” diye ekledi.

Büyüleyici bir sese sahipti.

Lizaveta cevap vereceği sırada elinde tuttuğu ufak cihazı havaya kaldırdı.

“Arabanızın takip cihazı modern teknolojiden oldukça uzak duruyor” dedi.

İkiside şaşırmıştı.

Lizaveta “Aracın takip cihazı var fakat bunu nerede buldunuz ?” diye sordu.

“Aracın sol arka çamurluğuna takılmış” dedi.

Ophelia cihazın ne zaman yerleştirilmiş olabileceğini sordu.

Clifton’un aklına bisiklet kullanan adam gelmişti. Adam kayarak arabanın alt tarafına doğru girmişti. O zaman takmış olabilirdi.

Clifton düşüncelerini söylediğinde Ophelia alaycı bir şekilde güldü.

Lizaveta, dedektifin bu tavırlarına sinirlenmişti.

“Bisikletli adamın yüzünü göremedim. Kafasında kask, yüzünde ise bisikletçilerin taktığı büyük gözlüklerden vardı” dedi.

Lizaveta “Cihazının ne zaman aktif hale getirildiğini bulabilir misiniz ?” diye sordu.

Ophelia bu soruya hazırlıklıymış gibi duruyordu.

“Hemen inceledik. Pil ile çalıştığı için doluluk oranını kontrol ettik. Pil daha yeni takılmış” dedi.

Tam bu sırada dışarıdan gelen korkunç bir patlama sesi herkesi olduğu yere kitlemişti.

Clifton kendini siper ederek Lizaveta’nın üzerine eğildi. Sadece kulak çınlaması duyuyorlardı. Görünürde fiziksel bir hasar yoktu. Ses dışarıdan ama yakın bir yerden gelmişti.

Silahlarına sarılarak temkinli bir şekilde dışarıyı gözetlemek için iki sıra halinde hareket ettiler.

Ophelia en öndeydi. Dışarıya çıktıklarında büyük bir alev topu gördüler. Bir araba patlamış, çıkan alev topu yakınında duran arabalara sıçırıyordu.

Polis araçlarının siren sesleri, gelmeye çalışan itfaiye araçlarının seslerine karışmıştı.

Müzenin dışarısında ki insanlar korkuyla kaçıyorlardı.

Patlayan aracın kendi araçları olduğunu fark ettiler. Tam bu sırada büyük bir patlama daha oldu. Alev diğer arabalara yaklaşıyordu. İtfaiye araçları müzenin bahçesine girmiş, müdahaleye başlamışlardı.

Clifton kısık bir ses ile A perfect storm ! ¹ dedi.

Lizaveta gördüğü manzara karşısında dehşete kapılmıştı. Elini sıkarak havaya kaldırdı.

“Seni bulacağım !” diye bağırdı.

¹ Olabilecek, yaşanabilecek en kötü durum.

